

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1XEObd/15/2017  
Identifikačné číslo spisu: 6209200180  
Dátum vydania rozhodnutia: 18.10.2017  
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6209200180.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnej: E. F., nar. XX. V. XXXX, bytom C., o vymoženie 37,91 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 5Er/127/2009, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2CoE/156/2012-39 z 31. augusta 2012, takto

### rozhodol:

- I. Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
- II. Dovolanie oprávnenej o d m i e t a .
- III. Povinná m á voči oprávnenej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 5Er/127/2009-21 z 1. decembra 2011 rozhodol o zastavení exekúcie, vedenej na základe rozhodcovského rozsudku, ktorý bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 57 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v spojení s § 45 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase rozhodovania súdu (ďalej len „ZoRK“). Konštatoval, že medzi účastníkmi konania bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu (zmluvu o spotrebiteľskom úvere), kde oprávnená (veriteľ) je dodávateľom a povinná (dlžník) spotrebiteľom. V zmluve dojednaná rozhodcovská doložka spôsobuje podľa názoru súdu prvej inštancie hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Takáto rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa zároveň prieči dobrým mravom a aj výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom.

2. Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k.

2CoE/156/2012-39 z 31. augusta 2012 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej aj „O. s. p.“). Odvolací súd sa stotožnil s posúdením právneho vzťahu medzi účastníkmi ako vzťahu spotrebiteľského, ako aj s posúdením rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorú zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Námietky oprávnenej uvádzané v odvolaní vyhodnotil ako nedôvodné.

3. Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podala oprávnená dovolanie, v ktorom uviedla, že súdy: 1. rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O. s. p.), 2. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 3. rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), 4. oprávnenej odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 5. sa v konaní dopustili inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), najmä nesprávne zistili skutkový stav, nevykonali náležité dokazovanie, 6. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Odvolací súd mal odňať oprávnenej možnosť konať pred súdom tiež tým, že nerešpektoval jej procesný návrh na prerušenie odvolacieho konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Oprávnená v tejto súvislosti namietala tiež nesprávne obsadenie súdu (§ 237 písm. g/ O. s. p.), s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 206/08, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že ak sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodieľal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti konania nesprávne obsadený. Na základe uvedeného oprávnená žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

4. Zo spisu vyplýva, že dovolanie oprávnenej bolo podané 5. novembra 2012. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 C. s. p.). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 C. s. p.). S účinnosťou od 1. júla 2016 bol tiež novelizovaný Exekučný poriadok (zákonom č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov), keď za § 9 boli vložené nové § 9a a § 9b, ktoré upravujú použitie ustanovení Civilného sporového poriadku v exekučnom konaní. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Podľa § 9a ods. 4 Exekučného poriadku, na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania (ďalej aj „dovolací súd“), ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka exekučného konania, v ktorej neprospech bolo

rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., najskôr skúmal, či je dôvodný návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania.

6. V zmysle návrhu oprávnenej mal dovolací súd predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie prejudiciálne otázky nasledovného znenia:

„Má sa ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov v prípade, ak je rozhodcovská doložka individuálne dojednaná?

V prípade zápornej odpovede Súdnemu dvoru na prvú otázku, je možné ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje uzatvorenie takej rozhodcovskej doložky, ktorá ustanovuje, že „všetky spory vzniknuté zo zmluvy (vrátane sporov o platnosť, výklad alebo zrušenie) budú riešené a/ pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý vykonáva svoju činnosť na základe zákona a voči jeho rozhodnutiu možno podať žalobu o zrušenie všeobecnému súdu podľa zákona, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, alebo b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde s tým, že ak ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku rozhodcovskej doložky, čo však neplatí, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu?

Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujú vnútroštátne procesné aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS, zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?“

7. Svoj návrh na prerušenie dovolacieho konania oprávnená odôvodnila tým, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníci konania boli zbavení právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácie vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

8. Obligatórne prerušenie konania na účely podania prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie upravuje aj Civilný sporový poriadok, a to v ustanovení § 162 ods. 1 písm. c/, podľa ktorého súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, t. j. podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodný článok 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva). Podľa § 438 ods. 1 C. s. p. je toto ustanovenie možné primerane aplikovať aj v dovolacom konaní.

9. K podobnému návrhu na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne podobných exekučných veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť rozhodnutia z 21. marca 2013, sp. zn. 1Cdo/301/2012, z 30. apríla 2013, sp. zn. 2Cdo/386/2012, z 15. mája 2013, sp. zn. 6Cdo/431/2012, z 13. júna 2013, sp. zn. 3Cdo/441/2012, z 9. júla 2013, sp. zn. 5Cdo/371/2012, na ktoré dovolací súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, na účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C. s. p. má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod na prerušenie konania.

10. V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, ZoRK a Exekučného poriadku). S

poukazom na uvedené dovolací súd návrh na prerušenie dovolacieho konania ako nedôvodný zamietol.

11. Následne dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p. časť vety pred bodkočiarkou) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

12. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania oprávnenej posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď oprávnená toto dovolanie podala. S prihliadnutím na dátum podania dovolania (5. novembra 2012) dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania oprávnenej neaplikoval ustanovenia novely Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2015, konkrétne ustanovenie § 237 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého dovolanie podľa § 237 ods. 1 O. s. p. nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku. Dovolací súd napriek absencii prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2015, v zmysle ktorého by právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred nadobudnutím účinnosti predmetnej novely, mali ostať zachované, považoval tento svoj postup za súladný s ochranou legitímnych očakávaní dovolateľky (ako súčasť práva na spravodlivý proces), že spôsob prejednávania jej dovolania sa bude riadiť právnou úpravou platnou a účinnou v čase začatia dovolacieho konania.

13. V zmysle procesnej úpravy účinnej v čase začatia dovolacieho konania bolo možné dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

14. Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vetdy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/ a c/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

15. K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzovala prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad možno uviesť rozhodnutia z 21. marca 2013, sp. zn. 1Cdo/301/2012, z 30. apríla 2013, sp. zn. 2Cdo/386/2012, z 15. mája 2013, sp. zn. 6Cdo/431/2012, z 13. júna 2013, sp. zn. 3Cdo/441/2012, z 9. júla 2013, sp. zn. 5Cdo/371/2012. Právne závery, ku ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel v týchto rozhodnutiach, sú pritom plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

16. V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že:

1. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná iba, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

2. Výdanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. februára 2012, sp. zn. 5Cdo/205/2011 a tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012, sp. zn. III. ÚS 254/2012).

3. Ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania - nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na

vykonanie exekúcie.

4. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.

5. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

6. Ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenému sa neznemožňuje konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

17. Tieto právne závery (viď body 1. až 6.) zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Osobitne k námietke oprávnenej, že súdy oboch inštancií nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, dovolací súd uvádza, že tak ako správne poznamenala oprávnená, zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 9. augusta 2012 (zákon bol účinný do 31. decembra 2012) bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľka namietala, že pokiaľ súd prvej inštancie v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľky je však mylné. Súd prvej inštancie nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, nakoľko exekúciu zastavil uznesením z 1. decembra 2011 a uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť až 9. augusta 2012. Okrem toho súd prvej inštancie exekúciu zastavil z dôvodu uvedeného v § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 písm. c/ a § 45 ods. 2 ZoRK, na ktorý dôvod zastavenia exekúcie sa povinnosť nariadiť pojednávanie nevzťahovala ani po nadobudnutí účinnosti zákona č. 230/2012 Z. z. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p., ak o odvolaní oprávnenej rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov v zmysle písm. b/ a c/ uvedeného ustanovenia, pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Nariadenie pojednávania tak bolo výlučne na úvahe odvolacieho súdu.

18. Oprávnená namietala aj skutočnosť, že odvolací súd nerozhodol o jej návrhu na prerušenie konania z 3. septembra 2012. Z obsahu spisu vyplýva, že oprávnená podaním doručeným na Okresný súd Veľký Krtíš dňa 7. septembra 2012 navrhla prerušenie odvolacieho konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Na rozhodnutie o takomto návrhu je funkčne príslušný odvolací súd, v danom prípade Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorému bol návrh doručený 13. septembra 2012. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd o odvolaní oprávnenej rozhodol uznesením z 31. augusta 2012, v danej veci už nebol dôvod rozhodovať o návrhu oprávnenej na prerušenie odvolacieho konania. Vzhľadom k uvedenému, nedošlo postupom odvolacieho súdu k takému zásahu do procesných práv oprávnenej, ktorého dôsledkom by bolo odňatie možnosti konať pred súdom.

19. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že oprávnená namietala tiež vadu konania podľa § 237 písm. g/ O. s. p., a to rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným, ktorú videla v tom, že sa výkladom práva spoločenstva nezaoberal komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutý na rozhodnutie vo veci samej. Nesprávne obsadeným súdom (§ 237 písm. g/ O. s. p.) je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a rozhodnúť o nej. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca. Zákonným sudcom

(čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). So sústavou súdov priamo súvisí príslušnosť súdu na rozhodovanie o veci upravená Občianskym súdnym poriadkom. Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný. Príslušnosť súdu ustanovuje zákon, ktorý nepriamo určuje aj osobu zákonného sudcu. Zákonným sudcom je v prípade samosudcu ten sudca, ktorý je právnymi predpismi (vrátane predpisov vnútornej povahy, ako napr. rozvrhom práce v zmysle § 50 ods. 1 zákona o súdoch) určený tú - ktorú vec prejednať a rozhodnúť; ak má niektorú vec prejednať a rozhodnúť senát príslušného súdu, sú zákonnými sudcami všetci členovia toho senátu, ktorý je rozvrhom práce určený túto vec prejednať a rozhodnúť (viď tiež § 3 ods. 3 zákona o súdoch). Vzhľadom na uvedené závery, nemožno dospieť k záveru, že konanie je postihnuté touto vadou, keďže konanie sa uskutočnilo na vecne a miestne príslušnom Okresnom súde Veľký Krtíš a následne na funkčne príslušnom Krajskom súde v Banskej Bystrici pred senátom určeným podľa rozvrhu práce tohto krajského súdu.

20. Pokiaľ dovolateľka vytykala odvolaciemu súdu, že v posudzovanej veci boli splnené predpoklady pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., podľa obsahu namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O. s. p.), ktoré však samo osebe prípustnosť dovolania nezakladá.

21. K namietanej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti dovolaním napadnutého uznesenia dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015, prijaté k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (pozn. podľa Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 išlo o ustanovenie § 237 písm. f/), podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

22. Dovolací súd poukazuje aj na odôvodnenie predmetného stanoviska, z ktorého vyplýva, že o zmätočnosť v zmysle § 237 O. s. p. ide iba vtedy, keď je dôsledkom procesného postupu, ktorý je nesprávny v tom zmysle, že pri ňom nebola zachovaná právnym poriadkom stanovená procedúra prejednávania veci. Nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v občianskom súdnom konaní, je ale procesnou vadou (vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou (až) intenzitu, ktorú považuje za relevantnú uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku.

23. Odôvodnenie rozhodnutia je obsahovou náležitosťou písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktorá má stručne, jasne, výstižne a presvedčivo uviesť, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný, a vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za (ne)preukázané, z ktorých dôkazov (ne)vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil (viď bližšie § 157 ods. 2 O. s. p.).

24. Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Jej účelom je medziiným zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a kontrolovateľnosť súdneho rozhodovania. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. To však bez ďalšieho neznamená, že nedostatočné (nepreskúmateľné) odôvodnenie rozhodnutia predstavuje dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho.

25. Vtedy, keď sudca (senát) v písomnej forme vyhotovuje rozhodnutie a na základe doterajších výsledkov konania zvažuje, čo, akým spôsobom a v akom vecnom slede zaradí do jeho textu, už vec neprejednáva. Účastník konania sa nezúčastňuje na tvorbe písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu. Občiansky súdny poriadok mu priznáva možnosť realizácie procesných oprávnení pred vydaním písomného vyhotovenia rozhodnutia (účastník má napríklad v stanovených prípadoch právo zúčastniť sa

na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k veci a k doterajším výsledkom konania, svojimi argumentmi vymedzovať okruh otázok, ktoré by mal súd - podľa názoru účastníka - v rozhodnutí vyriešiť, zúčastniť sa na verejnom vyhlásení rozsudku) a po vydaní písomného vyhotovenia rozhodnutia [účastník má v zákonom stanovených prípadoch právo podať opravný prostriedok a v ňom vytykať nesprávnosti, ktorých sa (podľa jeho názoru) súd dopustil]. To, čo súd napokon zaradí do písomného vyhotovenia rozhodnutia a akým spôsobom alebo v akom rozsahu v ňom odôvodní svoje skutkové a právne závery, je však - v rámci limitov daných platnou právnou úpravou - výlučne iba vecou súdu.

26. Účastník - ale opäť iba v rámci limitov daných právnou úpravou prípustnosti opravných prostriedkov - samozrejme, nie zbavený možnosti brániť sa tomu, čo v rozhodnutí súdu považuje za nesprávne, nespravodlivé, nezodpovedajúce zákonu. Ani vtedy, keď zastáva názor, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia je nedostatočné, nevýstižné, nepresvedčivé alebo neúplné, nezostáva „procesne bezbranný“. Pokiaľ sa totiž účastník nazdáva, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné, má v plnom rozsahu zachované právo namietat' túto nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku. Je pravda, že v takom prípade musí prispôbiť svoju argumentáciu tak, aby zodpovedala tomu, čo je (alebo nie je) obsahom rozhodnutia a čo chce súdu vytknúť. Prirodzene, jeho argumentácia musí byť v dôsledku toho iná ako by bola argumentácia, ktorú by účastník zvolil v opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu, ktoré zo svojich hľadísk považuje za preskúmateľné. To však neznamená, že by účastník v takom prípade bol celkom zbavený možnosti brániť sa a vznášať argumenty proti rozhodnutiu súdu, s ktorým nesúhlasí a ktoré sa mu javí ako nedostatočne odôvodnené. Procesné oprávnenie (ako také) brániť sa a domáhať sa nesprávností spôsobených súdom mu bezpochyby zostáva zachované. Tým však, samozrejme, nie sú dotknuté právne dôsledky, ktoré s jeho procesnou obranou spája Občiansky súdny poriadok, konkrétne to, či dovolateľom vytykaná okolnosť (nepreskúmateľnosť) je spôsobilá založiť prípustnosť jeho mimoriadneho opravného prostriedku. Skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne, preto bez ďalšieho neodníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať.

27. Na druhej strane ale treba pripustiť, že celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

28. V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva môže však o takýto výnimočný prípad ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady, v tomto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neuvedenej.

29. Podľa názoru dovolacieho súdu v prejednávanej veci o takýto výnimočný prípad nejde. Odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia primeraným spôsobom objasnil z akých dôvodov považoval rozhodcovskú doložku dojednanú medzi účastníkmi konania za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, ktorú zákon sankcionuje neplatnosťou, v dôsledku čoho potom nebola platne založená právomoc rozhodcovského súdu na konanie a rozhodnutie sporu účastníkov, čo spôsobuje, že vydaný rozhodcovský rozsudok je ako exekučný titul materiálne nevykonateľný. Z odôvodnenia predmetného uznesenia je zrejmé, prečo odvolací súd nepovažoval rozhodcovskú doložku za individuálne dojednanú a v čom videl značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorú táto rozhodcovská doložka spôsobila. Závery odvolacieho súdu nie sú zjavne arbitrárne, z jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Prípadné nedostatky odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu preto nedosahujú intenzitu vady v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a nezakladajú prípustnosť dovolania oprávnenej.

30. Ani dovolateľkou namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú, nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

31. Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., dovolací súd podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol dovolanie oprávnenej ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania povinnej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

33. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.